

Arrest

**nr. 58 359 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEVOLDERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 maart 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 september 2010.

1.3. Op 2 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Project as-Saliba, Lattakiah, de Syrische nationaliteit te bezitten en Arabier te zijn. Noch u, noch iemand uit uw familie is ooit politiek actief geweest of heeft ooit eerder problemen met de autoriteiten gekend. Op 1 maart 2002 begon u uw militaire dienst in Damascus. Na een opleiding van vier maanden en na twee maanden als soldaat te hebben gediend, werd u door kolonel M.(...) M.(...) in dienst genomen als chauffeur voor diens familie. In april 2004, een viertal maanden voordat u afzwaaide, realiseerde u zich dat u zich aangetrokken voelde tot diens dochter, S.(...). Aanvankelijk wisselden jullie enkel blikken uit en toen u aangaf dat uw dienst er bijna op zat vroeg ze uw telefoonnummer, dit gebeurde in juni 2004. Jullie belden mekaar gedurende een tweetal weken en begonnen elkaar dan te ontmoeten in restaurants en cafés. Nadat u was afgezwaaid ging u geregeld naar Damascus terug om haar te ontmoeten. U onderhield ook nog regelmatig telefonisch contact met de kolonel zonder hem echter op de hoogte te stellen van jullie vriendschap. Jullie hielden deze ontmoetingen geheim daar jullie beiden ervan overtuigd waren dat haar vader tegen deze vriendschap was gekant. In februari 2005 vroeg uw vriendin u haar in haar appartement te bezoeken. Jullie hadden seksuele betrekkingen, zonder echter jullie voorzorgen te nemen om niet zwanger te worden daar jullie hierover niets wisten. Ook hierna brachten jullie haar vader niet van jullie relatie op de hoogte, doch hadden een keer per week betrekkingen in haar appartement zonder voorbehoedsmiddelen te gebruiken. Jullie zouden hier ook nooit over hebben gesproken, alhoewel u zich bewust was van het feit dat uw vriendin wel eens zwanger zou kunnen worden. Nog altijd praatte u niet met haar vader daar u ervan overtuigd bleef dat hij tegen deze relatie gekant zou zijn omdat u arm was. Uw vriendin vermoedde dat haar vader 'tegen zou zijn' omdat hij een militair was en u een burger. In april 2005 bracht een buurman van uw vriendin, tevens een officier, de kolonel op de hoogte dat u diens dochter regelmatig opzoekt. Uw vriendin slaagde er aanvankelijk in haar vader ervan te overtuigen dat dit niet het geval was. Een drietal dagen later sprak de kolonel weerom met deze buur en deze gaf aan dat u de dag ervoor weer was langs geweest. Naar u veronderstelt leidde de kolonel hieruit af dat er iets was, doch ondernam niets. U bleef vooreerst een periode weg, maar toen u begin mei 2005 het gebouw opnieuw binnenstapte, werd u door de kolonel opgemerkt. U gaf als voorwendsel dat u hem eens wou bezoeken. Hij confronteerde u met het gegeven dat u recent in Damascus was geweest, een gegeven dat u ontkende. Na uw vertrek zette de kolonel zijn dochter onder druk, doch ze bleef ontkennen met u naar bed te zijn geweest. De kolonel liet haar daarop een medisch onderzoek ondergaan en kreeg te horen dat ze was ontmaagd waarop hij u contacteerde en u te verstaan gaf dat hij 'u iets zou doen'. U gaf daarop aan de hand van zijn dochter te willen vragen, waarop hij u te verstaan gaf dat hij u kwaad wilde berokkenen. U dacht echter niet dat hij effectief iets zou ondernemen. Via uw vriendin kwam u te weten dat de buurman intussen roddels verspreidde en haar vader nog meer kwaad werd en u effectief iets wilde aandoen. In juni 2005 stuurde hij vier personen naar uw wijk die navraag naar u deden doch niet naar uw woonst kwamen. Ze zagen u per toeval in een andere wijk en duwden u in hun auto. U werd geslagen en geboeid. Vermits ze de autosnelweg richting Damascus namen oordeelde u dat dit uw bestemming was en besefte u dat u moest vluchten. De mannen hadden een pauze nodig en stopten op 1 een rustplaats langs de weg. U werd op de achterbank opgesloten, doch slaagde erin met uw handen het glas te breken en uit de auto te kruipen. Een van de mannen zag dit, maar toen hij het bloed op uw hand bemerkte was hij gechoqueerd en kon niet meer bewegen. Hij liet u naar een boomgaard lopen en zo kon u ontkomen. Gezien u nog dichtbij Lattakiah was ging u gewoon naar huis en verzorgde u uw hand. U ging niet naar de politie daar u veronderstelde dat ze wel eens de zijde van de kolonel zou kunnen kiezen. Een tweetal dagen later werd u door uw vriendin opgebeld en vertelde u haar uw wedervaren. U kende geen verdere problemen meer en begon begin 2006 op zee te varen. Vanaf dat moment werd er weer in uw wijk door onbekenden navraag naar u gedaan. Daar u met niemand anders problemen had veronderstelde u dat de kolonel hierachter zat. Wanneer u aan land was had u soms contact met S.(...) en vernam van haar dat haar moraal niet goed was en ze door haar vader in de gaten werd gehouden en hij haar wilde uithuwelijken. Einde 2009 stopte u met varen en nam terug uw intrek in uw huis. Een tweetal weken later liep u met een vriend over straat, toen er plots vanuit een voorbijrijdende auto op u werd geschoten, u werd in het been geraakt en vermoedt dat weerom de kolonel hiervoor verantwoordelijk was. U nam daarop uw intrek in het huis van een oom in Selma en bleef hier een tiental dagen. In januari 2010 trok u, in het bezit van uw identiteitskaart, illegaal de grens met Libanon over en ging naar Beiroet, hierbij geholpen door een smokkelaar. Hier gooide u uw identiteitskaart weg. U verbleef hier een aantal dagen en vond einde februari een boot die naar Europa voer. U meerde aan in Antwerpen en vroeg op 11 maart 2010 asiel aan. Alhoewel u nog uw familie contacteert hebt u geen enkel nieuws over uw vriendin, u vraagt hier niet naar uit angst dat uw familie wel eens problemen zou kunnen krijgen. Uw familie heeft naar u zegt geen problemen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de door u beweerde reisweg. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het cgvs, toen u gevraagd werd naar uw vertrek uit Syrië, spontaan dat u legaal het land hebt verlaten in een taxi en daarbij in het bezit was van uw identiteitskaart. Gevraagd of u op dat moment nog andere documenten in uw bezit had, ontkent u en stelt enkel uw identiteitskaart te hebben gehad. Plots past u uw verklaringen aan en stelt zich te herinneren dat u niet legaal naar Libanon bent gereisd omdat men anders uw paspoort zou hebben gevraagd. U zou per vergissing uw identiteitskaart op zak hebben gehad (cgvs pp.1-2). Het feit dat u vooreerst zeer expliciet en uitermate spontaan verklaarde Libanon legaal te zijn binnengereisd om dan uw verklaringen bij te stellen kan totaal niet overtuigen. Zo is het al weinig geloofwaardig dat u aanvankelijk zou zijn vergeten dat u illegaal zou hebben gereisd, maar ook met betrekking tot uw identiteitskaart doet er zich een ernstig geloofwaardigheidsprobleem voor wat de geloofwaardigheid van uw beweringen andermaal in het gedrang brengt. Op het einde van het gehoor op het cgvs werd u gevraagd naar uw identiteitskaart en u stelde deze in Syrië te hebben achtergelaten, u zou ze niet hebben meegebracht. U dan gevraagd of u Syrië verlaten hebt zonder dit document, stelt dan dat u ze achtergelaten heeft in Libanon om dan onmiddellijk uw verklaringen weer bij te stellen en te beweren dat u ze al in Syrië niet meer had om daar dan onmiddellijk aan toe te voegen dat u ze in Libanon wel nog had. U zou ze, toen u op de boot zat, hebben weggegooid. Gevraagd dit te bevestigen, geeft u weer een andere versie en stelt ze al in de haven van Beiroet te hebben weggegooid (cgvs p.7). Het feit dat u niet in staat blijkt ook maar één coherente verklaring hieromtrent af te leggen is totaal ongeloofwaardig, temeer u dan ook nog eens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk te kennen had gegeven deze in Syrië te hebben achtergelaten (Verklaring, punt 21). U hiermee geconfronteerd, vraagt of u dit daadwerkelijk had gezegd en stelt dat uw zenuwen kapot zijn (cgvs p.7). Verder verklaarde u ten overstaan van het cgvs dat u in januari 2010 naar Beiroet bent gegaan en daar zo'n 8 à 9 dagen hebt verbleven (cgvs pp.1-2), terwijl u ten overstaan van DVZ aangaf pas einde februari 2010 Syrië te hebben verlaten en slechts twee dagen in Beiroet te hebben verbleven (Verklaring, reisroute punt 34). In dit kader dient nog aangestipt dat u ten overstaan van het CGVS aangaf over een paspoort te beschikken dat nog tot 2015 geldig is. U gevraagd of u dit document kan neerleggen stelt dat dit geen probleem is. Vervolgens geeft u aan ook nog over een maritiem paspoort te beschikken en u zou dit paspoort hier in België hebben, maar wil het hier niet neerleggen. Jongeren zouden u dit hebben afgeraden, u zou op basis van dit document kunnen worden gerepatriëerd. U stelt nogmaals het niet neer te willen leggen. U erop gewezen dat dit uw keuze is, maar dat er van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij/zij alle documenten neerlegt waarover hij/zij beschikt, stelt dat u het bij een kennis verborgen hebt (cgvs p.2). Tot op heden hebt u geen van beide paspoorten neergelegd, en zulks doet vermoeden dat u uw reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen. Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan wanneer u uw land hebt verlaten, noch aan de manier waarop u dit hebt gedaan. Deze vaststellingen doen ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Zo geeft u aan dat u en uw vriendin het noodzakelijk achtten niemand over jullie vriendschap en relatie op de hoogte te brengen. Jullie vreesden immers haar vader. In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat jullie mekaar ontmoetten in een restaurant of café in Damascus, de stad waarin uw vriendin woonde (cgvs p.3). Dergelijke plekken kunnen bezwaarlijk als discreet bestempeld worden en jullie liepen hier het risico door kennissen/vrienden van de familie van uw vriendin te worden gezien die op hun beurt haar vader konden inlichten waardoor jullie relatie aan het licht zou komen. Mocht er enig geloof aan het 'geheime' karakter van de door u beschreven relatie kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat jullie een meer discrete plek zouden hebben uitgezocht om elkaar te ontmoeten. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt voor uw bewering dat jullie sinds einde februari 2005 quasi wekelijks seksuele betrekkingen in het appartement van uw vriendin zouden hebben gehad (cgvs p.4). Jullie konden op deze plek ten allen tijde betrapt worden door een lid van haar familie die onverwachts terug naar huis kwam. Gezien u aangeeft dat deze ontmoetingen wekelijks gebeurden kan er toch van worden uitgegaan dat jullie de tijd hadden om een en ander af te spreken en te regelen en een meer discrete plek om elkaar te ontmoeten konden organiseren. De vaststelling dat jullie ook dit hebben nagelaten, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen.

Verder kan het niet overtuigen dat uw vriendin, die aanvankelijk nog maagd was, bereid was regelmatig seksuele betrekkingen met u te hebben wetende dat haar vader tegen de relatie was gekant (cgvs p.4). Gezien de Syrische context binnen dewelke uw vriendin is opgegroeid is een dergelijke gang

van zaken totaal ongeloofwaardig. Uw vriendin moet zich immers maar al te zeer bewust zijn geweest dat ze hierdoor schande bracht over de eer van de familie en haar familie hier geen genoegen mee zou nemen en maatregelen zou nemen, ook tegen u. De verdere vaststelling dat jullie telkenmale betrekkingen hadden zonder voorzorgen te nemen opdat uw vriendin niet zwanger zou worden, kan ook niet overtuigen. U hiernaar gepeild verklaarde dat jullie iets dergelijks niet kennen. Erop gewezen dat een dergelijke verklaring niet geloofwaardig is, stelt u dat jullie nog niet getrouwd waren. U dan gevraagd of u hierover niet met uw vrienden hebt gepraat, stelt wel degelijk met uw vrienden te hebben gepraat, maar het niet te hebben gehad over 'het zwanger worden', dat zou voor gehuwde mensen zijn (cgvs p.4). Uw uitleg biedt geen afdoende verschoning daar u zich, net zoals uw vriendin, maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's die een dergelijke onvoorzichtigheid met zich meebracht. U geeft immers zelf aan zich wel degelijk bewust te zijn geweest van het feit dat uw vriendin zwanger kon worden (cgvs p.4).

Vervolgens verklaart u dat de kolonel, die intussen achter jullie relatie was gekomen en wist dat u zijn dochter had ontmaagd, het plan had opgevat u te ontvoeren. U stelt dat hij vier gewapende personen hiertoe de opdracht had gegeven. Deze personen dwongen u in hun auto te stappen en namen u mee. Ze boeiden uw handen en sloegen u. Toen ze na een tijdje te hebben gereden even pauzeerden lieten ze u geboeid in de auto achter. U stelt dat u er desondanks in slaagde met uw geboeide handen een ruit stuk te slaan en zo te kunnen ontsnappen. Drie van uw belagers zouden zich op zo'n 200 meter van de wagen hebben bevonden en zouden niet in staat zijn geweest de wagen te zien. De vierde persoon stond op zo'n 100 meter, hij zag u toen u uit de auto klauterde en naderde u tot op 3 meter, toen zou hij u bebloede handen hebben gezien en gevraagd hebben waarom u het glas had gebroken waarna hij u naar de boomgaard liet lopen en u kon ontkomen. U stelt dat deze persoon verbaasd was toen hij u in de gaten kreeg, gechoqueerd was en niet meer kon bewegen. U voegt eraan toe dat hij niet wist wat te doen toen hij het bloed zag en hij niets deed toen u wegliep (cgvs p.5-6). U erop gewezen dat deze door u beschreven gang van zaken toch wel de nodige verbazing wekt, stelt dat deze persoon er niet op was voorbereid dat u zo zou handelen en dat u zelf ook verrast was (cgvs p.6). Ook deze uitleg kan totaal niet overtuigen. Zo is het vooreerst al weinig aannemelijk dat u met geboeide handen erin zou slagen een autoruit te breken en zo te ontsnappen, maar is het totaal ongeloofwaardig dat uw ontvoerders u zomaar lieten begaan. Er kan toch van worden uitgegaan dat de mannen die de kolonel zou hebben uitgestuurd, getraind waren en speciaal voor deze taak waren uitgekozen en in staat waren te reageren op quasi eender welke situatie en zich zeker niet door wat bloed van de wijs zouden laten brengen en u gewoon zouden laten ontsnappen. Deze toch wel zeer amateuristische gang van zaken is weerom totaal ongeloofwaardig.

U stelt dat u vanaf dat moment, juni of juli 2005, tot begin 2006, het moment waarop u begon te varen, geen verdere problemen met de kolonel kende. Ook deze bewering kan niet overtuigen. Mocht de kolonel er effectief op uit zijn u te viseren dan wekt het andermaal, en zoals reeds werd opgemerkt, de nodige verbazing dat hij u gedurende zo'n half jaar met rust zou laten, temeer er uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u nog steeds thuis woonde (cgvs p.6). Uw verklaring dat hij vanaf begin 2006 dan weer plots mensen op pad stuurde om naar u te zoeken kan ook niet overtuigen. U geeft aan dat u in de periode dat u op zee was u steeds naar huis terugkeerde waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat men u hier gemakkelijk zou kunnen opsporen, temeer u duidelijk aangeeft dat hij over uw adres beschikte (cgvs p.5-6). Uiteindelijk stelt u dan een tweetal weken nadat u het varen had opgegeven, door een persoon in een auto te zijn beschoten. U geeft aan dat de kolonel hiervoor verantwoordelijk moet geweest zijn omdat u met niemand anders problemen had (cgvs p.6). Ook dit door u aangehaalde incident kan totaal niet overtuigen daar u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, nooit ook maar enige allusie heeft gemaakt op een dergelijk incident. U hiernaar gepeild vergoelijkt deze lacune door te stellen dat men u hier niet naar had gevraagd, een uitleg die andermaal niet afdoende is gezien u duidelijk aangeeft dat net dit incident u ertoe aanzette het land te verlaten. U hier dan op gewezen, stelt dat dit alles snel in zijn werk ging en u eigenlijk dacht dat u niet gevisieerd werd en u ten overstaan van DVZ enkel de feiten moest geven (cgvs p.7). Ook zulks biedt geen afdoende verschoning daar u ten overstaan van het cgvs duidelijk had aangegeven wel degelijk gevisieerd te zijn geweest en hierop gewezen moet toegeven dat dit wel degelijk het geval was daar uw vriendin u duidelijk te verstaan had gegeven dat de kolonel erop uit was u te doden (cgvs p.7).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en gezien u, alhoewel u hier wel degelijk toe in staat bent, geen enkel document neerlegt worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, niettegenstaande uit het feitenrelaas reeds mag blijken dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn die mogelijkerwijs ernstige schade kunnen berokkenen. Hij verwijst in dit verband naar zijn ontvoering in 2005 en het feit dat hij eind 2009 werd beschoten vanuit een voorbij rijdende auto. Verzoeker betwist niet dat hij voor het merendeel van de gebeurtenissen geen materiële bewijzen naar voor kan brengen doch meent dat zulks niet impliceert dat hij het verhaal en de gebeurtenissen zou verzonnen hebben. Volgens verzoeker blijkt duidelijk uit het feitenrelaas dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder daarbij zijn eigen leven op het spel te zetten zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een slechte kopie van een deel van zijn (maritiem) paspoort.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan wanneer hij zijn land heeft verlaten noch aan de manier waarop hij dit heeft gedaan omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het feit of hij al dan niet legaal het land heeft verlaten, of hij hierbij al dan niet in het bezit was van zijn identiteitskaart en waar deze zich momenteel bevindt en over het tijdstip waarop hij naar Beiroet is gegaan en hoe lang hij daar verbleven heeft en hij bovendien noch zijn paspoort dat nog tot 2015 geldig is noch het maritiem paspoort waarover hij zou beschikken neerlegt, wat doet vermoeden dat hij zijn reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen, (ii) het niet kan overtuigen dat hij en zijn vriendin mekaar ontmoetten in een restaurant of café in Damascus, de stad waar zijn vriendin woonde, vermits dergelijke plekken bezwaarlijk als discreet bestempeld kunnen worden en zij hier het risico liepen door kennissen/vrienden van de familie van zijn vriendin te worden gezien, die op hun beurt haar vader konden inlichten waardoor de relatie aan het licht zou komen, (iii) het evenmin kan overtuigen dat zij sinds einde februari 2005 quasi wekelijks seksuele betrekkingen in het appartement van zijn vriendin zouden hebben gehad, waar zij ten allen tijde betrappt konden worden door een lid van haar familie die onverwachts terug naar huis kwam, (iii) het, gezien de Syrische context binnen dewelke zijn vriendin is opgegroeid, totaal ongeloofwaardig is dat zij, die aanvankelijk nog maagd was, bereid was regelmatig seksuele betrekkingen met hem te hebben wetende dat haar vader tegen de relatie was gekant en het evenmin kan overtuigen dat zij telkenmale betrekkingen hadden zonder voorzorgen te nemen opdat, (iv) het vooreerst al weinig geloofwaardig is dat hij met geboeide handen erin zou slagen een autoruit te breken en zo te ontsnappen en het verder totaal ongeloofwaardig is dat zijn ontvoerders hem zomaar lieten begaan vermits er toch kan van worden uitgegaan dat de mannen die de kolonel zou hebben uitgestuurd getraind waren en speciaal voor deze taak waren uitgekozen en in staat waren te reageren op quasi eender welke situatie en zich zeker niet door wat bloed van de wijs zouden laten brengen en hem gewoon zouden laten ontsnappen, (v) ook de bewering dat hij vanaf het moment dat hij begon te varen, met name juni of juli 2005, tot begin 2006 geen verdere problemen kende met de kolonel, niet kan overtuigen zoals wordt toegelicht, (vi) ook het incident waarbij hij een tweetal weken nadat hij het varen had opgegeven door een persoon in een auto zou zijn beschoten, waarvoor volgens verzoeker de kolonel verantwoordelijk moet zijn geweest omdat hij met niemand anders problemen had, totaal niet kan overtuigen daar hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige allusie heeft gemaakt op een dergelijk incident, dat nochtans zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt en (vii) hij geen enkel document neerlegt alhoewel hij hier wel degelijk toe in staat is.

2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet verzoekt om als vluchteling te worden erkend, hij de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. De motieven dienaangaande blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. In de mate verzoeker vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ook

maar enigszins in concreto te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het summier herhalen van de door hem beweerde vervolgingsfeiten, waaraan om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing geen geloof kan worden gehecht. Ook het louter neerleggen van een fotokopie van een aantal pagina's uit zijn paspoort vermag niet de motieven van de bestreden beslissing alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS